

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุปวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ เยาวินัยในตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ และศึกษาในระดับชั้นปีแตกต่างกัน
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และระดับชั้นปี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 3 การศึกษา 2529 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร
  - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น คือ เลือกสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมา 4 แห่ง จากจำนวนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งหมด 7 แห่ง ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ต่อกันนั้นกำหนดกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเฉพาะชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (เฉพาะคณะบัญชีและคณะบริหารธุรกิจ) จากประชากรที่แยกเป็นระดับชั้นปี โดยใช้เกณฑ์การกำหนดจากตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ซึ่งมีความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 370 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 365 คน จากนั้นแยกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีออกเป็นเพศหญิงและเพศชายอย่างละเท่า ๆ กัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเพศ ระดับชั้นปี และคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับวินัยในตนเอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขอหนังสือจากคณบดีมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงนายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทั้ง 4 แห่ง แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 735 ฉบับ ได้รับคืนมา 517 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 70.34 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำคำตอบจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา วิเคราะห์หาค่าทางสถิติดังนี้คือ

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้วิธีวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ

4.2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศและศึกษาในระดับชั้นปี แตกต่างกัน โดยการทดสอบค่าที (t-test)

4.3 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่จำแนกตามเพศ และระดับชั้นปี โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ว่า จำนวนนักศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้ง 4 แห่ง ที่ตอบแบบสอบถามมานั้น มีจำนวนทั้งหมด 517 คน เป็นชาย 263 คน คิดเป็นร้อยละ 50.84 หญิง 254 คน

คิดเป็นร้อยละ 44.13 นักศึกษาส่วนใหญ่ คือร้อยละ 84.14 มีอายุอยู่ระหว่าง 18-21 ปี รองลงมาคืออายุ 22-25 ปี มีร้อยละ 15.47 และที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 0.39

2. คะแนนวิงเวียนในตนเองโดยเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 35.35$) ส่วนคะแนนวิงเวียนในตนเองโดยเฉลี่ยเมื่อจำแนกตามคุณลักษณะของวิงเวียนในตนเอง ของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีคุณลักษณะด้านมีความตั้งใจจริง ใจมุ่งมั่น ($\bar{x} = 4.021$), มีความซื่อสัตย์ ใจจริง มีเหตุผล ($\bar{x} = 4.174$), กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ ($\bar{x} = 4.422$) และมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล ($\bar{x} = 4.514$) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ คุณลักษณะด้าน มีความรู้สึกผิดชอบ ($\bar{x} = 3.06$), ไม่กังวลใจ ($\bar{x} = 3.54$) และมีลักษณะความเป็นผู้นำ ($\bar{x} = 3.073$) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณลักษณะในด้านเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{x} = 1.81$) มีอยู่ในระดับต่ำที่สุด

3. เมื่อเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ และศึกษาในระดับชั้นปีแตกต่างกัน พบว่า

3.1 เพศชาย และเพศหญิง มีวินัยในตนเองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 5.6698$) โดยที่เพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเพศชาย

3.2 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 0.455$)

4. เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งจำแนกตามเพศ และระดับชั้นปี พบว่า

ทั้งในกลุ่มนักศึกษาชาย นักศึกษาหญิง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 นั้น วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกกลุ่ม โดยที่ในกลุ่มนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์

หางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r_{xy} = 0.8502, 0.7288$) และในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์หางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{xy} = 0.2394, 0.2104$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ทำให้ทราบข้อเท็จจริงซึ่งจะนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กรุณา กิจชนัน¹ และ วิวัฒน์ อัสวานิชย์² ที่ศึกษาพบว่า เด็กเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กเพศชาย และเด็กเพศหญิงมีวินัยทางสังคมสูงกว่าเพศชายด้วย³ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้หญิงมีลักษณะพึ่งพาตนเองสูงกว่าผู้ชาย⁴ และมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากกว่าผู้ชาย⁵

¹กรุณา กิจชนัน, "ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกคน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี" หน้า 84.

²วิวัฒน์ อัสวานิชย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย" หน้า 60.

³วารินทร์ ม่วงสุวรรณ, "ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบไหนความรักและแบบควบคุม ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม" (ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517), หน้า 146.

⁴ประณต เล็กวาสน์, "ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพึ่งผู้อื่นพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำและความรู้สึกผิดชอบ" (ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517), หน้า 72.

⁵กาญจนา ควรสุภา, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว-เก็บตัว ความรู้สึกผิดชอบ และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี" (ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516), หน้า 65.

ซึ่งเป็นผลทำให้คุณหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่าผู้ชาย เพราะลักษณะทั้งพหุตนเอง ความรู้สึกผิดชอบ และความรับผิดชอบเป็นส่วนหนึ่งของวินัยในตนเอง และผลการศึกษานี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของโจนส์ (Jones) ที่ว่า สังคมมีไคมุงหวังให้เด็กหญิงและเด็กชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้น การฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือการปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และสังคมมักจะเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงจึงพูดเท็จ ในสถานการณ์สังคมมากกว่าเด็กชาย แต่ในสถานการณ์อื่น ๆ เด็กชายจะมีการพูดเท็จและไม่ซื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง ในระยะวัยเด็กตอนปลาย และในคอนวयरุ่น เด็กชายจะฝ่าฝืนวินัยต่าง ๆ มากกว่า และไม่เต็มใจที่จะทำตามกฎของบงกบต่าง ๆ โดยไม่คำนึงว่ากฎนั้นยุติธรรมต่อเขาหรือไม่ และจากการศึกษาของ ฮาร์ทซอร์น เมย์ และ พอลเลอร์⁷ ก็พบว่าเพศหญิงมีการควบคุมตนเองสูงกว่าเพศชาย ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า สถานภาพของเพศหญิงในสังคมไทยเรานั้นได้รับการยอมรับจากสังคมค่อนข้างยาก จึงพยายามที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากกว่าเพศชาย เพื่อที่จะให้สังคมยอมรับตนเองมากขึ้น ดังนั้น เพศหญิงจึงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเพศชาย

ส่วนการเปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเอง ระหว่างนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 ปรากฏผลว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับ

⁵ V. Jones "Character Development in Children : An Objective Approach in L. Carmichael (ed.), in Manual of Child Psychology. p.781-832. New York, John Willey, 1954.

⁸ อ้างจาก กรรณา กิจชนัน, "ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี" หน้า 84.

ผลการศึกษาของ สุนารี เทชะโฮควิวัฒน์⁸ และไวส์เฟลด์ (Weisfeld)⁹ ที่ศึกษาพบว่า ระดับชั้นเรียนมีผลต่อวินัยในตนเองของเด็ก คือเด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีวินัยในตนเองต่างกัน แต่ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ วิวัฒน์ อัสวาณิชย์¹⁰ ที่พบว่า เด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน และการศึกษาของ ลินสมุท ประทุมตา¹¹ ที่พบว่าผู้มีอายุต่างกันมีการทำผิดวินัยไม่แตกต่างกัน และทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวินัยในตนเองเกิดจากสิ่งแวดล้อมภายในตัวเอง และสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่นการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และวัฒนธรรมในสังคม¹² ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดอเลย์ (Doyle)¹³ ที่พบว่าสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นสิ่งสำคัญต่อการเกิดวินัยในตนเอง ดังนั้น ถ้าจะเกิดมีวินัยในตนเองหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมภายนอก และภายในที่เด็กประสบมาในชีวิตประจำวัน มิได้ขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก สำหรับผู้วิจัย มีความคิดเห็นว่าจากผลที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ที่ว่า

⁸ สุนารี เทชะโฮควิวัฒน์, "ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูวินัยในตนเองและความภาคภูมิใจในตนเอง" หน้า 46.

⁹ David Weisfeld, "Cognitive Styles of Child Discipline", Dissertation Abstracts. 35 : 1930 - B, 1974.

¹⁰ วิวัฒน์ อัสวาณิชย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย" หน้า 55.

¹¹ ลินสมุท ประทุมตา, ความคิดทางวินัยของข้าราชการครูสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ระหว่างปี 2517-2519 ปรินตยานิพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 1:16 หน้า (อัสสำเนา)

¹² John F. Ohles The Teacher and School Discipline. Metucheu, The scarecrow Press, 1970. 314 p.

¹³ Marion Wade Doyle, "Citizenship Begins in The Home" Journal of The Association For Childhood Education International. 37(8) : 361, April, 1961.

นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกันนี้อาจเนื่องมาจากว่า เมื่อดูสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจากรายที่ 3 แล้ว จะเห็นว่า ช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 นั้น ส่วนใหญ่จะอยู่ใน ช่วงอายุเดียวกันคือ 18-21 ปี จึงทำให้มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ปรากฏผลว่าวินัยในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกกลุ่ม ทั้งนักศึกษาเพศชาย เพศหญิง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลการศึกษาที่ได้นั้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภัทรา นิคมานนท์¹⁴ ที่พบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการศึกษาของเมสเซอร์ (Messer)¹⁵ ที่พบว่า การรู้สึกถึงการควบคุมตนเองในด้านการศึกษาเล่าเรียนนั้น นำไปสู่คะแนนสัมฤทธิ์ผลที่สูงขึ้น ขณะเดียวกันเด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลสูง หรือฉลาด ก็สามารถพัฒนาตนเองให้มีการควบคุมตนเอง ในด้านการศึกษาเล่าเรียนได้ดีขึ้น เพราะวินัยในตนเองเป็น องค์ประกอบอย่างหนึ่งที่จะทำให้บุคคลประสบผลสำเร็จในการทำงาน และการศึกษาตามจุดมุ่งหมาย เนื่องจากมีความตั้งใจจริง มุ่งมั่นพยายาม¹⁶ และวินัยในตนเอง ยังช่วยใ้บุคคลได้แสดงถึงศักยภาพในตัวเอง ถ้าปราศจากวินัยที่ดี

¹⁴ ภัทรา นิคมานนท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลหา ความรู้สึกผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน", หน้า 49-52

¹⁵ Stancoey B Messer, "The Relation of Internal-External Control to Academic Performance", p.p.1456-1462.

¹⁶ วรณวิภา ทองงอก, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการสอนของนิสิตฝึกสอนวิทยาลัย วิชาการศึกษาพิเศษโลก, หน้า 9.

บุคคลและกลุ่มจะไม่สามารถทำงานได้ดี เพราะหมู่คณะไม่อาจจะทำงานได้ ถ้าขาดความพยายาม ความร่วมมือ และจุดมุ่งหมายร่วมกัน¹⁷

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการศึกษาอบรม

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ช่วยให้ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาคือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง และอาจารย์ และบุคลากรในสถานศึกษา ได้ทราบว่า นักศึกษาที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย และในทำนองเดียวกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีวินัยในตนเองต่ำด้วย ดังนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ควรจะปลูกฝังให้นักศึกษาใดที่มีวินัยในตนเอง โดยการจัดการเรียนการสอนในเอื้ออำนวยต่อการสร้างเสริมวินัยในตนเอง เช่น การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการรวมการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งวิธีนี้นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนมีวินัยในตนเองสูงขึ้นไปแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ดังเช่น ผลการวิจัยของ ชวดี นาคหัต และการใช้เทคนิคการไหลคำปรึกษาแบบกลุ่ม สำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมให้เกิดวินัยในตนเองแก่นักศึกษา คือมีการวางกฎระเบียบต่าง ๆ ให้นักศึกษาปฏิบัติตาม โดยที่มีการชี้แจงเหตุผลต่าง ๆ ในการใช้กฎระเบียบนั้น ๆ ให้นักศึกษาเข้าใจ และดูแลให้นักศึกษาได้ปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอ เพราะการอบรมดูแลอย่างสม่ำเสมอและการฝึกวินัยโดยใช้เหตุผลและให้ความรักเป็นวิธีการฝึกวินัยที่ได้ผลดีที่สุด และนอกจากนี้ ผู้ที่หน้าที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ควรที่จะดูแลเอาใจใส่นักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง เพราะจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักศึกษาชายมีวินัยในตนเองต่ำกว่านักศึกษาหญิง ดังนั้น เพื่อช่วยให้

¹⁷

Ewig Iakin Phillip, Discipline Achievement and

Mental Health : A Teacher's Guild to Wholesome Action, p.p.2-3.

นักศึกษาชายมีวินัยในตนเองสูงขึ้นไปทำหน้าที่เกี่ยวกับนักศึกษา จึงควรที่จะหาทางส่งเสริมวินัยในตนเองแก่นักศึกษาชายให้เป็นพิเศษว่านักศึกษาหญิง เพื่อให้นักศึกษาชายมีวินัยในตนเองสูงขึ้นไป และยังเพื่อที่จะส่งผลให้นักศึกษาชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ควรจะได้มีการจัดกิจกรรมสร้างเสริมวินัยในตนเองในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเอง, ความรับผิดชอบ และความอดทนให้เพิ่มขึ้น เพราะจากการวิจัยจะเห็นได้ว่าคุณลักษณะเหล่านี้ของผู้ตอบแบบสอบถามยังอยู่ในระดับต่ำที่สุดและต่ำ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรจะได้มีการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น กลุ่มตัวอย่างที่แยกออกไปในแต่ละคณะวิชาที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในแต่ละชั้นปี ทุกชั้นปี

2.2 ควรจะได้มีการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับตัวแปรอื่น ๆ อีก เช่น ลักษณะของกลุ่มเพื่อน ๆ การคบเพื่อน และผลการเรียนของนักศึกษา เป็นต้น

2.3 จากผลการวิจัยครั้งนี้ ได้พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีสภาพแวดล้อมเมื่อเข้าศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 แตกต่างไปจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในปัจจุบัน หรืออาจได้รับการปลูกฝังวินัยในตนเองมาแตกต่างกัน จึงน่าจะมีการวิจัยต่อเนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในปัจจุบันว่า เมื่อนักศึกษากลุ่มนี้เข้ามาศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 แล้ว วินัยในตนเองจะแตกต่างจากเมื่อศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 หรือไม่

2.4 ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบคะแนนวินัยในตนเองระหว่างกลุ่มตัวอย่างจากคณะวิชาที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในแต่ละชั้นปี ทุกชั้นปี และเปรียบเทียบคะแนนวินัยในตนเองระหว่างนักศึกษาศาสนาบัณฑิตศึกษาเอกชนกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบ้าง